

men da det ærede Udvalg har søgt at retablere Lovforslaget i Overensstemmelse med det Forslag, jeg gjorde ved 1ste Behandling, troer jeg, at det endnu vil være tidsnok at gøre den Anskuelse gjældende, hvorfra jeg forrige Gang gif ud. Jeg hørte den høitærede Minister nu fremsætte den Anskuelse, at det ikke var rimeligt, Sædpriserne vilde stige høiere, end de nu staae efter Gjennemsnitsberegningen for Aarene 1859—68 — thi det er Gjennemsnittet af Capitelstaxterne for disse Aar, som ere lagte til Grund for denne Afløsning. Dersom her var Tale om en Ewangsforholdsregel, vilde jeg meget tage i Betænkning eller være meget tvivlraadig, om jeg skulde tilraade denne Ewangsregels Antagelse eller raade til dens Forkastelse. Jeg skal i saa Henseende kun i Forbigaaende bemærke, at jeg maaskee vilde være mere tilbøielig til at raade til dens Forkastelse end til dens Antagelse, fordi jeg troer, at man i saadanne Forhold, der føre ind paa det private Gebet, bør vogte sig saameget som muligt for at indføre Ewang. Men her er ikke Spørgsmaal om nogen Ewangsforholdsregel, her er Spørgsmaal om vedkommende Ydere ville finde deres Regning ved at forlange en saadan Afløsning, hvilken Ret skal staae dem aaben i 5 Aar. Nu maa jeg være uenig med den ærede Finantsminister i det Punkt, at Capitelstaxterne ikke i Løbet af 5 Aar skulde kunne stille sig saa lavt, at Gjennemsnitspriserne kunne blive betydelig under det, som de ere efter den Beregning, der her er lagt til Grund; og skeer det, og skal der saa desuden aftrækkes 10 pCt. af den capitaliserede Sum, saa vil der tilflyde Statskassen meget Mindre, end den høitærede Minister har antaget. Jeg troer ikke, at man bør udsætte Statskassen for denne Fare. Naar Vedkommende ikke finde deres Regning ved at afløse, saa vil den hele Measure være aldeles frugtesløs, og finde de deres Regning derved, saa vil Statskassen faae langt Mindre ind, end hvad der var paaregnet. Dette forekommer mig saa øiensynligt, at jeg virkelig ikke kan indsee, at der derom kan være nogen Tvivl, medmindre man, saaledes som Finantsministeren yttrede ved 1ste Behandling, vil troe, at det saa langt fra er at vente, at Capitelstaxten skulde gaae

ned, at den snarere maa antages at ville stige endnu høiere, hvad der altsaa maatte gjøre Vedkommende villige til at gaae ind paa: at benytte Afløsningsretten, Noget, der imidlertid staaer i aabenbar Modsigelse med hans Anskuelse om, at Kornpriserne efter Gjennemsnittet af Aarene 1859—68 skulde have naaet den størst mulige Høide. Heller ikke kan jeg være enig med den høitærede Finantsminister i, at der skulde være noget særligt Bryderi eller særdeles store Omkostninger forbundne med Opkrævningen af disse Indtægter efter Capitelstaxten. Jeg troer ialfald ikke, at dette kan være et tilstrækkeligt Motiv til at udsætte Statskassen for mulige Tab, idet man jo ikke engang kan være vis paa, at man vil spare disse Omkostninger, nemlig naar Measuren ikke heelt kommer til Anvendelse. Dertilmod seer jeg meget godt et andet Motiv for Finantsministeren til at ønske en saadan Measure, og det er dette, at, dersom den lykkes, saa er det lykkedes ham paa vedkommende Cieres Bekostning, istedetfor at sælge Obligationer til 84 eller 83, at kunne realisere dem til 90. Det er nok den egentlige Bagtanke ved hele dette Lovforslag, Noget, som fra en Finantsministers Standpunkt kan synes ret heldigt, men som jeg dog troer, man maa være meget varsom med at gaae ind paa, fordi Afløsningen af disse Afgifter i det nærværende Tilfælde, hvor man troer paa en indirecte Maade at kunne lucrere derved, vil tjene til Forløber for ligeledes at afløse — saaledes som det af Mange paa et andet Sted er blevet paaviist, at man sigter til — de adskillige bestaaende Anstalter tilhørende Indtægter i Korn, uden at derved for deres Vedkommende vil kunne opnaaes de Fordele, som Finantsministeren her søger ad indirecte Veie. Jeg troer derfor, at der er megen liden Grund til at gaae til denne Measure; tværtimod troer jeg, at den er farlig, fordi den vil paaberaabes som Støtte for lignende Bestræbelser, medens den ganstke sikkert kun vil vise sig i et meget ringe Omfang at tjene til at fremme det Formaal, som man ved den har tilsigtet, undtagen netop i det Tilfælde, at Kornpriserne i de næste 5 Aar daale saa betydeligt, at Statskassen derved vil lide et betydeligt Tab, Og